

Kuytudaki Kin 1

– HasanYAYLACI · 24 Ocak 2011

KUYTUDAKİ KİN - 1

Kış çok sert geçmişti. Baharın müjdecisi cemreler düşmüş ama hala bir metrete yakın kar vardı köyde. Kış da olsa havanın izin verdiği günlerde hayvanlar otlamaya dağa giderdi. Ama bu kış çok çetin geçmiş ve hayvanlar otlamaya hiç çıkamamışlardı. Bu yüzden hayvanların kışlık yiyecekleri çabuk tükenmiş ve birçok köylüyü bir telaş sarmıştı. Yem telaşı...

Terzi Mehmet'in evinde ise farklı bir telaş vardı. Emine gelin beşinci yolcusunu bekliyordu. Mehmet ile evliliğinden en büyüğü kız, diğerleri oğlan dört çocukları olmuştu. Bir kızı daha olsun istiyordu. Fadime'sinden çok memnundu aslında, hatta onun en iyi arkadaşıydı. Ama O, yavaş yavaş genç kız oluyordu artık. Köyde kız çocukları çok bekletilmezdi. Doğurganlığa erişince hemen gelin edilirdi. Gerçi köyde kız kaçırma ve kaçma o kadar yaygındı ki adeta normal düğün hiç olmuyor denilebilirdi. Fadime şunun şurasında bir-iki sene sonra yuvadan uçacak ve Emine gelin yalnız kalacaktı. Kız istemesi ondandı. Yaşlılık günlerinde ona bir yaren gerekiyordu. Mehmet için ise fark etmezdi: "yeter ki eli ayağı düzgün olsun, hayırlı olsun" diyordu

Mehmet'in lakabı da işi gibi terzilikti ama elinden her iş gelirdi. Köyün okulunu babası ile birlikte yapmışlardı. Marangozluk ve yapı ustalığının yanı sıra, Kışları İzmir'e yağhanelerde çalışmaya giderdi. Köyünü seviyordu ama hele İzmir'i, orası olmazsa Konya diyordu... Oralarda hayat vardı. Köyün bir geleceği yoktu. Anasına kaç kez "göçelim ana buralardan" dediyse de "olmaz" cevabını almıştı. Bu kış eşi, çocuğuna gebeydi ve onu yalnız bırakmamak için hiçbir yere gidemezdi. Bir de yastaydı. Çok sevdiği babası, iş arkadaşı, Hasan Usta'yı kaybedeli daha beş ay olmuştu.

Mehmet ve Emine birbirlerini çok severlerdi. Düğünleri normal olmuştu. Yani ne kaçmış, nede kaçırılmıştı. Gerçi Terzi Mehmet köyden hangi aileye dünürcü gönderse elinin boş dönme ihtimali hemen hemen yoktu. Ama o Emine kızı seçmişti. Ona "gül yüzlüm, üzüm gözlüm" diye seslenirdi. Arada bir "Eminem" derdi. Mehmet'in işi ve kişiliğinden olsa gerek ev hiç misafirsiz kalmazdı. Gelen misafirlere anası Fatma Kadın hizmet eder, Tarla ve hayvancılık işlerini ise Emine gelin ve çocukları hallederdi. Terzi Mehmet küçüklüğünden beri o işleri hiç sevmezdi ve zorda kalmadıktan sonra ne tarlaya nede dağa giderdi. Her gün evde misafir olması bazen Emine gelinin moralini bozar ama bunu hiç belli etmezdi. Onca kalabalığın içinde yalnız hissederdi kendini. Fadime'si öyle zamanlarda imdadına yetişir; dertlerini, sitemlerini ve sevinçlerini onunla paylaşırdı. O, aslında eşiyile baş başa kalamamaktan şikâyetçiydi.

Sultan nevrüz geçeli daha birkaç gün olmuştu ki; Emine gelin sancılandı. Nevruz; yeni gün demektir, yani günlerin başı ya da sultanı. Anlaşılan Nevruz, Mehmet ile Emine için de bir yenilikle başlayacaktı. Fakat

bu kez Emine Gelin'in sancısı diğer doğumlarına benzemiyordu. Tecrübe dolu Kaynana Fatma Kadın durumu hissetmişti.

-Güzel gelinim, senin bu seferki halin hal değil. Mehmedime söyleyeyim de hazırlansın. Senin şehre gitmen lazım. Baksana yanaklarının alı bile soluverdi.

-Hayır anne. Ben iyiyim. Geçer şimdi. Hem ortalığı görmez misin? Bu karda kışta rezil etmeyeyim erimi.

Utangaçtı Emine gelin. Hele böyle konularda hepten kapatırdı kendini. Hamileliği belli olmayacak şekilde giyinirdi bu yüzden. Çoğu köylü kadını son aylarında anlayabilirdi Emine Gelin'in gebe olduğunu.

Bunu bilen Fatma Kadın, gelinin sözlerine aldırış etmeden olayı oğluna anlattı ve durumun çok ciddi olduğunu söyledi.

Mehmet, anasının sözünden hiç çıkmadı şimdiye kadar. O, çok oturaklı ve Osmanlı bir kadındı. Yerinde müdahale eder, gerekmedikçe kendini ortaya koymazdı.

Mehmet,"Ya durum o kadar ciddi demek ana ha" diyebilirdi. Birden içini bir korku kapladı. Ama zaman düşünme zamanı değildi. Hemen arkadaşlarına haber verdi. Emine gelin için bir sal yapıldı. Köyün o zamanlarda araba yolu dahi yoktu. Yaya olarak on beş kilometre uzaktaki komşu köye gidecekler, oradan vasıta ile şehre ulaşacaklardı. Hazırlıklar kısa sürede tamamlandı ve aynı gün öğleyin yola çıkıldı.

Emine Gelin iyice rahatsızlanmıştı. Sanki içini koparıyorlardı ama o bir sürü erkeğin içinde çığlıklarını hep içine attı. Su gibi terliyordu. Mehmet, Emine'sinin elini hiç bırakmadı. Bildiği ne kadar dua varsa içinden okuyor ve Allaha yalvarıyordu. "Yarabbi sen büyüksün, Eminemi bana bağışla, çocuklarıma bağışla, daha Hasan'ım çok küçük." Hasan en küçük oğluydu ve henüz iki yaşının içindeydi. Babasının yadigârıydı O. Önce doğan oğullarına isminin verilmesini istememişti, Hasan Usta. Ama Hasan olunca "Belki başka çocuğunuzu göremem, bu torunuma adımı ver oğul" demişti. Hasan gerçekten küçüktü. Ne yapardı anasız. Çok tedirgindi ve sadece "dayan gül yüzlüm, biraz daha sık dişini" diyebiliyordu. Kafile yavaş ilerliyordu. Bazı yerlerde rüzgârdan kürtük yapan kar, iki metre yüksekliğe ulaşmıştı. Öndeki ekip iz açıyor, sal ekibi de onları takip ediyordu. Yoruldukça ekipler kendi aralarında görev değişikliği yapıyorlardı. Açık günlerde iki köyün arası üç saat çekerdi. Kafile üç saattir yoldaydı ve daha bir saatten fazla sürecek mesafeleri vardı önlerinde. Emine'nin sancısı bıçak gibi giriyor, o zaman Mehmedinin elini var olan gücü kadar sıkıyor, sonra biraz rahatlıyordu. Yine sancısı tuttu ama bu seferki başkaydı. Başını biraz kaldırıp "Mehmet" diyebilirdi. Terzi Mehmet hemen eğildi,"Söyle Gül yüzlüm" dedi. Emine fısıldar bir tonda ve kesik kesik " Beni yere bıraksınlar, siz arkanızı dönün, Fatma annem bana bir baksın" dedi.

Mehmet şaşırmıştı. Annesi yaşlıydı ve o yolculuk onun için çok zor olurdu. Onun için annesi köyde kalmıştı. Mehmet'in ikazıyla sal karlar üstüne bırakıldı ve erkekler oradan biraz uzaklaştı. Mehmet:

-Gül yüzlüm, üzüm gözlüm ama anam köyde kaldı. Şimdiye kadar fark etmedin mi?

-Olur mu? Anam biraz önce yanımdaydı. Söyle ona şalvarımı ve iç çamaşırlarımı bir değiştirsin, içimden bir şeyler boşandı.

Mehmet ne yapacağını bilemedi. Üstündeki örtüleri aldı. Eline bir ıslaklık geldi. O sırada akşam karanlığı çökmek üzereydi. Suyu gelmiş herhalde dedi ve Heybeden bir şeyler çıkartmaya başladı. Emine yine utandı ve "Hayır! hayır! Sen, sen olmaz" dedi. "Anam gelsin. Bırak ne olur. Anam gelsin" Mehmet hemen eşinin üzerini yün kilimlerle tekrar örttü ve arkadaşlarına seslendi.

-Haydin gidiyoruz. Biraz daha hızlanalım. Doğum vakti gelmiş. Ne olur daha hızlı arkadaşlar.

Durulacak zaman değildi. Eminesi öyle bir sıkıntıdaydı ki; hayal bile görmeye başlamıştı. Salı kaldırdılar. Akşamın alaca karanlığında karın üstünde el ayasından büyük bir leke ortaya çıktı. Biraz dikkatlice bakınca kan olduğunu fark etti Mehmet. Elini karla temizledi ve elindeki ıslaklıkta kandı. Hemen sala yetiştirdi ve eşini elini tuttu. Gözlerine baktı. Gözleri adeta beni bırakma diye yalvarıyordu. Emine, gözlerini okumuştı Mehmedinin.

-Sende beni bırakma, diyebildi.

Bu sözler Gülyüzlü'sünden duyduğu en son sözlerdi. Sonra elini öyle bir sıkı ki, eşinin o kadar güçlü olduğu bir durumu hiç yaşamamıştı Mehmet o zamana kadar. Sonra o sıkılan el aynı hızla cansız yana düştü. "Gitmeeee, Ne olur gitme. Ben sensiz ne yaparım. Gül yüzlüm, üzüm gözlüm dört çocukla ne yaparım ben sensiz. Yalvarırım gitme" diyerek o zamana kadar içine akıttığı gözyaşlarını ve sesini salıverdi. O feryat dağlardan cevap olarak geri geldi; Gitmeeee, Ne olur gitme. Ben sensiz ne yaparım... Devamı yarın...